

Arrest

nr. 112 677 van 24 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. Uw laatste verblijfplaats in de Tsjetsjeense republiek was te Grozny waar u tot 6 juni 2012 verbleef.

In 1994 leerde u een jonge militair, A. A., kennen toen u wachtte op uw vriendin die examens aan het afleggen was. Hij leidde u mee naar een afgelegen plaats en verkrachtte u. A. sprak met u af dat jullie elkaar de volgende dag zouden zien, maar hij kwam niet opdagen. Een tijdje later zag u hem per toeval terug en jullie begonnen een relatie. Op 27 november 1994 zag u A. een laatste keer en hij vertelde u dat de oorlog eraan kwam. U sliep een laatste keer met hem en raakte zwanger. Hierna heeft u A. nooit meer gezien.

Uw familie was beschaamd dat u ongehuwd zwanger was. Toen u moest bevallen op 2 augustus 1995 mocht u van uw moeder met niemand spreken in het ziekenhuis. Uw zoon werd na de geboorte

langs u gelegd en u viel in slaap. Toen u wakker werd vertelde uw tante dat uw zoontje overleden was en begraven zou worden in S., gelegen in de Tsjetsjeense republiek. U keerde zonder kind terug naar huis.

In 2010 kwam u echter te weten dat de oudste broer van uw buurvrouw in S. woonde, en dat het voor hem onmogelijk was kinderen te krijgen. U vermoedde hierna dat deze persoon uw zoontje had geadopteerd en vertrok op 11 september 2010 naar S.. U vroeg het juiste adres aan mensen op straat toen er een wagen met onbekende mannen naast u stopte. Deze mannen vertelden u dat ze u zouden afzetten waarna u in de auto stapte. U werd vervolgens naar een afgelegen plaats gebracht, geslagen en verkracht door één van hen. U ontwaakte hierna in het ziekenhuis in Grozny.

Enige tijd later werd er bij u kanker ontdekt, waarna u op 6 juni 2012 samen met uw nicht L. R. (O.V. 7.545.749) naar Volgograd vertrok om een medische behandeling te krijgen. U vertrok ook uit Tsjetsjenië omwille van de problemen in verband met uw zoontje. U kon behandeld worden in Volgograd maar aangezien u er de kwaliteit van verzorging niet vertrouwde, besloot u te vertrekken. Uw nicht bleek ook eigen problemen te hebben, maar daar weet u het fijne niet van. Op een dag kwam iemand voor haar langs bij jullie thuis in Volgograd, waarna uw nicht eveneens wilde vertrekken.

Op 12 juni 2012 vertrok u per bus naar Moskou om vervolgens op 14 juli 2012 per vliegtuig tot Italië te reizen. Vandaaruit kwam u per taxi tot België.

U en uw nicht vroegen op 19 juli 2012 asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw binnenlandse en internationale paspoort, uw geboorteakte en pensioenbewijs, een medische verzekeringspolis, Russische en Belgische medische stukken, een foto en een enveloppe.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest de onbekende personen die u verkracht en geslagen hebben, opnieuw tegen te komen bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland.

Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst wordt uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnd door uw houding die niet in overeenstemming is met uw verklaarde vrees in uw land van herkomst.

Zo verklaart u de Russische Federatie te hebben verlaten aangezien u de onbekende mannen vreest die u geslagen en verkracht hadden in september 2010. (CGVS p. 21)

Echter, u verlaat Grozny pas op 6 juni 2012. (CGVS p. 12)

Vooreerst tast de lange duur tussen de het door u verklaarde incident in september 2010 en uw vertrek uit Grozny, de ernst en de geloofwaardigheid van uw problemen aan.

Daarenboven verklaart u sinds 2005 tot aan uw vertrek uit Grozny altijd op hetzelfde adres gewoond te hebben. (CGVS p. 7)

Nu, gezien het feit dat u de familieleden van uw buurvrouw verdenkt betrokken geweest te zijn in de slagen en verkrachting van september 2010 en gezien het feit dat uw vrees voor deze personen de reden van uw vlucht uit Grozny, en uit de Russische Federatie betreft, is het allerm minst aannemelijk dat u nabij deze buurvrouw zou blijven wonen. (CGVS p. 19) Immers, indien deze personen u werkelijk kwaad zouden willen doen, konden zij u zeer gemakkelijk traceren.

Geconfronteerd met het feit dat u deze personen daarenboven niet meer gezien heeft sinds het incident in 2010 en geconfronteerd met bovenstaande vaststelling, waardoor de aannemelijkheid van enige

problemen bij een terugkeer onwaarschijnlijk lijkt, stelt u dat u uw woning niet verliet en gewoon binnen bleef. (CGVS p. 22)

Geconfronteerd met het feit dat uw buurvrouw u wist wonen waardoor u gemakkelijk opspoorbaar zou zijn voor uw belagers, stelt u enkel dat u dit begrijpt. (CGVS p. 22)

Het feit dat u nog twee jaar bij uw thuis blijft wonen, ondanks dat u de familieleden van uw buurvrouw zou vrezen, doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid en de ernst van uw problemen. Bovendien maakt het gebrek aan problemen sinds het incident in 2010 en uw lakse houding hieromtrent, de reden van uw vlucht en de onmogelijkheid tot terugkeer, namelijk uw vrees voor deze personen, onaannemelijk.

Hiermee geconfronteerd, geeft u een plots een nieuwe reden op waarom u niet zou kunnen terugkeren, namelijk dat u geld zou moeten verdienen in uw thuisland en dat u dit fysiek niet meer zou kunnen gezien uw gezondheidstoestand. (CGVS p. 22)

Deze nieuwe reden heeft niets te maken met uw eerder aangehaalde vrees en kan de ongegrondheid van uw vrees dan ook niet wijzigen.

Over deze nieuwe vrees kan kort opgemerkt worden dat deze geen verband houdt met de Vluchtelingenconventie, en dat deze vrees ook in het licht van de subsidiaire bescherming ongegrond is, aangezien deze louter financiële en medische problemen geen bedreiging vormen voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit.

Het Commissariaat-generaal wil in deze context nog opmerken dat voor de beoordeling van de medische elementen betreffende uw gezondheidstoestand u zich dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tevens bleken uw verklaringen aangaande uw verblijf en problemen in Volgograd niet overeen te stemmen met de verklaringen van uw nicht L. R., gegeven in het kader van haar eerste asielaanvraag.

Zo verklaart uw nicht dat jullie apart naar Volgograd vertrokken. Zij stelt dat zij eerst in Volgograd aankwam, pas daarna kwam u. (CGVS nicht p. 11)

U verklaart dat jullie beiden samen in Volgograd aankwamen. (CGVS p. 4)

Geconfronteerd met dit opmerkelijke verschil stelt u dat u niet kan weten wat uw nicht gezegd heeft, en dat u alles naar waarheid vertelt. (CGVS p. 14)

Niet alleen bleek er een ongerijmdheid te zijn met betrekking tot uw aankomst in Volgograd eveneens bleken u en uw nicht verschillende verklaringen af te leggen met betrekking tot het incident in laatstgenoemde stad.

Uw nicht verklaart dat jullie Volgograd verlieten nadat een onbekende man op jullie deur klopte. (CGVS nicht p. 21) Volgens uw nicht had dit te maken met haar eigen, niet gerelateerde, problemen. (CGVS nicht p. 22) U was, volgens uw nicht, samen met haar aanwezig op dat moment, de huisbazin V. was er niet. (CGVS nicht, p. 21)

Gevraagd naar enige problemen in Volgograd, verklaart u dan weer dat iemand was langsgekomen voor uw nicht, maar u was er niet bij, u weet het eigenlijk niet. (CGVS p. 13) Volgens u stelde uw nicht dat de man die op de deur klopte, haar oom was en had V. haar geholpen haar te verstoppen. (CGVS p. 13)

Geconfronteerd met deze drastische verschillen in verklaringen stelt u dat u enkel vertelt hetgeen u weet. (CGVS p. 14)

Deze uitleg kan niet overtuigen.

Immers, het incident in Volgograd betrof het laatste incident waarvan u en/of uw nicht het slachtoffer werden alvorens jullie samen het land verlieten.

Er kon bijgevolg verwacht worden dat u en uw nicht, die samen Volgograd besluiten te verlaten, gelijklopende verklaringen konden geven over wie er toen aanwezig was, wie er aanklopte of wat er concreet gebeurde. Bovendien is het opmerkelijk dat u verklaart dat de oom van uw nicht aanklopte terwijl uw nicht stelt geen idee te hebben wie deze persoon was.

Dergelijke tegenstrijdige verklaringen betreffende deze asielproblemen ondermijnen uw geloofwaardigheid verder.

Daarnaast legt u eveneens geen documenten neer waaruit blijkt dat u ooit zwanger was, of bevallen bent, noch legt u documenten neer van uw ziekenhuisopname na het incident in september 2010.

Gevraagd waarom u geen document van laatstgenoemd incident bezit, hetgeen nochtans verwacht kon worden, stelt u dat u geen documenten gevraagd heeft. (CGVS p. 20)

Om uw verhaal te staven legt u enkel een foto neer waarop (vermoedelijk) u te zien bent met verwondingen aan uw hoofd. Echter, de bewijswaarde van dergelijk document is gering gezien het onmogelijk is om de periode of de omstandigheden waarbij u deze verwondingen opliep, na te trekken. Bovendien kunnen de documenten die u verder voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Uw binnenlandse paspoort, internationaal paspoort, geboorteakte, pensioenbewijs en medische verzekeringspolis bewijzen op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

De Russische en Belgische medische stukken tonen aan dat u ernstige gezondheidsproblemen kent. Zij zijn echter geen bewijs van de problemen die u in uw land van herkomst gekend heeft.

De enveloppe betreft het reisbureau dat u gebruikt heeft voor uw reis naar België. Ook dit document is niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag kan herstellen.

Voor alle volledigheid dient verder nog vermeld te worden dat het Commissariaat-generaal op 30 november 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam in het kader van de asielaanvraag van uw nicht L. R. (O.V. 7.545.749) aangezien haar asielaanvraag ongeloofwaardig bleek te zijn.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan erop basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 22 mei 2013 aan dat de beslissing van de commissaris-generaal het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als beginselen van behoorlijk bestuur, schendt en wijst op de invulling van deze beginselen.

Zij haalt ook de definitie van "vluchteling" aan zoals omschreven door het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekster stelt ervan overtuigd te zijn dat zij aan die omschrijving voldoet en niet te begrijpen waarom de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing heeft genomen met betrekking tot haar asielaanvraag, waardoor volgens haar de artikelen 1 en 2 van het Vluchtelingenverdrag geschonden zijn.

Aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, voert verzoekster aan dat de regio waar zij vandaan komt, zeer onveilig is. Zij voegt bij haar verzoekschrift verschillende stukken van mensenrechtenorganisaties die dit zouden bevestigen.

Verzoekster meent dat bij terugkeer naar haar land van herkomst artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) geschonden zal worden aangezien de Tsjetsjeense overheid nog steeds niet in staat is om burgers tegen willekeurige vervolging te vrijwaren en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen.

Volgens verzoekster is het duidelijk dat de regering in haar land van herkomst er alles aan doet om -omdat zij nood heeft aan financiële hulp- aan de buitenwereld duidelijk te maken dat het land terug op de democratische weg is, doch dit niet betekent dat de situatie ter plaatse echt verbeterd is.

Gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid is het volgens verzoekster voor haar onmogelijk om op dit ogenblik terug te keren naar Tsjetsjenië.

Zij stelt dat zij bij terugkeer naar haar land een ernstig risico zal lopen en dat zij zich zal moeten verantwoorden waardoor zij de kans loopt op ernstige schade ten aanzien van haar persoon.

Volgens verzoekster schendt de commissaris-generaal het rechtszekerheidsbeginsel wanneer hij stelt dat zij kan terugkeren naar haar land van herkomst gezien de gewijzigde veiligheidssituatie.

Verzoekster wijst erop dat de commissaris-generaal zelf erkent dat er nog een bedreiging bestaat voor de Tsjetsjeense bevolking, maar dat die dreiging volgens de commissaris-generaal niet "groot genoeg" is. Verzoekster stelt niet te begrijpen hoe aan de ene kant kan erkend worden dat er sprake is van een onveilige situatie, maar het aan de andere kant mogelijk wordt geacht om terug te keren naar haar land van herkomst.

Verzoekster stelt dat zij meerdere keren is verkracht en dat ze bevallen is van een kind; zij meent dan ook dat zij een doelwit vormt en dat haar leven in gevaar is, indien zij terug dient te keren.

Verzoekster laat vervolgens gelden dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden in haar verklaringen. Waar haar ten laste wordt gelegd geen gelijklopende verklaringen met deze van haar nicht te hebben afgelegd, voert zij aan dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en dat alleen de hoofdlijnen mogen worden verteld terwijl het verhoor op het Commissariaat-generaal meer uitgebreid is, waardoor verwarring kan ontstaan.

Verzoekster merkt op dat haar asielrelaas losstaat van het relaas van haar nicht.

Zij benadrukt dat zij steeds de waarheid heeft verteld en stelt niet te begrijpen waarom er geen rekening mee wordt gehouden. Verzoekster herhaalt dat het resultaat van haar asielaanvraag niet mag beïnvloed worden door verklaringen van derden. Zij wijst erop dat zij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de gezegden van haar nicht.

Volgens verzoekster faalt de commissaris-generaal wanneer hij geen rekening houdt met haar eigen asielrelaas; zij stelt dat het juist is omdat zij een gegronde vrees voor vervolging kent omwille van haar specifieke situatie dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Volgens verzoekster schendt de commissaris-generaal de motiveringsplicht door niet te onderzoeken wat de gevolgen voor haar zijn indien zij dient terug te keren naar Tsjetsjenië.

Zij meent dat de commissaris-generaal de gegronde vrees voor vervolging moet onderzoeken; standpunt dat bevestigd wordt in het arrest van 4 december 2008 van de Raad van State waarin gesteld wordt dat de toenmalige Vaste Beroepscommissie meermaals oordeelde dat zelfs bij fraude, de vrees voor vervolging beoordeeld dient te worden.

Volgens verzoekster heeft de commissaris-generaal de grond van de zaak niet beoordeeld waardoor er een schending is van de formele motiveringsplicht. Zij wijst op de inhoud van dit begrip waaraan volgens haar in casu niet is voldaan.

Zij laat ook gelden dat een groot deel van de motivering van de bestreden beslissing handelt over de reisweg; volgens haar moet de commissaris-generaal degelijk motiveren waarom zij niet voldoet aan de vluchtelingenstatus.

Verzoekster stelt dat het voor haar onbegrijpelijk is waarom de door haar neergelegde documenten niet volstaan voor de commissaris-generaal en hoe hij eerst het bestaan en belang ervan kan erkennen maar er vervolgens weigert rekening mee te houden. Volgens verzoekster wordt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Zij laat gelden dat zij aan de op haar rustende verplichting heeft voldaan om haar asielrelaas met documenten te staven. Zij wijst erop dat zij documenten heeft neergelegd die, waar mogelijk, haar asielrelaas staven.

Het loutere stellen van de commissaris-generaal dat de neergelegde documenten niet volstaan, houdt volgens verzoekster geen afdoende motivering in. Zij herhaalt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat zij er alles aan heeft gedaan om documenten ter staving van haar relaas neer te leggen. Zij vindt het onredelijk dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening heeft gehouden, zeker zonder dit afdoende te motiveren.

Verzoekster is van mening dat de beslissing van de commissaris-generaal onvoldoende gemotiveerd is, wat haar relaas betreft gezien een groot deel ervan gaat over het asielrelaas van haar nicht.

Volgens haar diende de commissaris-generaal in zijn beslissing haar vrees voor vervolging te beoordelen; zij verklaart dat zij meerdere keren werd verkracht, waardoor zij beschouwd wordt als een vrouw die haar eer heeft verloren. Volgens verzoekster worden dergelijke vrouwen in haar land gestigmatiseerd en uitgesloten uit de maatschappij zodat zij niet kan terugkeren. Zij voegt bij haar verzoekschrift verschillende artikels dienaangaande.

Verzoekster laat nog gelden dat zij bovendien de bescherming van haar overheden niet kan invoeren. Haar status van alleenstaande vrouw in haar land wordt nog verergerd doordat zij nog verkracht is geworden; schande die zij hier in België niet moet voelen.

Dit aspect wordt volgens verzoekster ook niet onderzocht in de beslissing van de commissaris-generaal zodat niet aan de formele motiveringsplicht is voldaan, daar een groot gedeelte van de motivering handelt over haar paspoort en haar reisweg.

Verzoekster besluit dat er geen discussie meer kan bestaan dat zij voldoet aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Zij verduidelijkt dienaangaande in haar verzoekschrift verschillende criteria. Betreffende het element "gegronde vrees voor vervolging" wijst verzoekster op de algemene onveilige situatie in Tsjetsjenië. Zij stelt dat haar verplichten naar haar land van herkomst terug te keren, een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. Zij wijst op de beschermingsplicht die elke Staat heeft tegenover mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dreigen te ondergaan en stelt dat dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar mag worden geplaatst, *"ook al is het buiten de jurisdictie van die Staat zelf"* (zie het verzoekschrift, p. 11).

Volgens verzoekster faalt de commissaris-generaal in zijn beslissing om de situatie in haar land van herkomst grondig te onderzoeken, terwijl uit verschillende bronnen in de media blijkt dat de situatie aldaar nog steeds zeer onveilig is.

Hoewel de commissaris-generaal verschillende bronnen aanhaalt, blijkt volgens verzoekster duidelijk dat het beeld dat hij creëert van Tsjetsjenië, niet overeenstemt met de realiteit.

Volgens verzoekster staat het buiten kijf dat de huidige situatie in Tsjetsjenië voor de burgers nog steeds zeer precair is.

Verzoekster herhaalt dat zij een doelwit vormt omwille van het sociale stigma. Er zijn objectieve redenen voorhanden om in haar hoofdte een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen; ook de subjectieve vrees voor vervolging is aanwezig.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal wel de dreiging van de politieke partijen lijkt te onderzoeken, doch faalt ook de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië te bekijken; zij wijst opnieuw naar de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt die volgens haar bewijzen dat de situatie in Tsjetsjenië zeer onveilig is en besluit dat het onverantwoord is om burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties. De commissaris-generaal diende volgens haar rekening te houden met alle elementen in het dossier, dus ook met de veiligheidssituatie in haar land van herkomst. Door dit niet te doen, meent zij dat de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Verzoekster verduidelijkt het element "persoonlijke vervolging" in haar verzoekschrift. Zij laat gelden dat zij aan de erin gestelde voorwaarden voldoet aangezien zij niet kan terugkeren naar Tsjetsjenië omwille van haar sociale status. Verzoekster wijst erop dat zij meerdere malen verkracht is en meent dat zij beschermd moet worden, bescherming die zij niet kan krijgen in haar land van herkomst omdat zij een schande is in de Tsjetsjeense samenleving en haar fysieke integriteit aldus in gevaar is door het gedrag van de samenleving.

Verzoekster vraagt zich verder af hoe zij zal onthaald worden bij een terugkeer naar haar land indien men te weten komt dat zij asiel heeft gevraagd in Europa. Indien zij dient terug te keren naar Tsjetsjenië, dan vreest zij dat zij dadelijk gearresteerd en mishandeld zal worden.

Volgens verzoekster is het duidelijk dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging koestert en dat zij derhalve de vluchtelingenstatus nodig heeft. Verzoekster meent tenslotte dat zij zonder twijfel voldoet aan het criterium "onmogelijkheid om de bescherming van haar land in te roepen". Zij herhaalt dat zij de bescherming van de autoriteiten in haar land niet kan invoeren, integendeel, de Tsjetsjeense overheid slaagt er volgens haar zelfs niet in een betrouwbare indruk na te laten. Verzoekster meent dat dit zelfs in de bestreden beslissing wordt bevestigd.

Volgens verzoekster is het duidelijk dat de overheid in haar land alleen maar toekijkt; zij behoort er tot de laagste sociale status kan zich tot niemand richten voor hulp.

Verzoekster meent ook dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd aangezien haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd zonder enige uitleg of motivering. Zij merkt op dat in de beslissing kort gemotiveerd wordt dat zij niet aan de vereisten ervan voldoet, zonder verdere motivering; de stelling dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen, is geen afdoende motivering.

Verzoekster meent dat uit het dossier blijkt dat zij wel degelijk afkomstig is uit Tsjetsjenië, er problemen heeft gekend en niet meer kan terugkeren.

Verzoekster verklaart dat zij omwille van haar aangerande eer nergens anders in Tsjetsjenië kan verblijven.

Uit de motivering van de beslissing blijkt volgens verzoekster niet dat artikel 48/4 § 2 a), b) en c) van de vreemdelingenwet werden onderzocht, terwijl daar in haar geval wél voldoende redenen voor zijn.

Zij stelt dat de motivering van de commissaris-generaal manifest ontoereikend is en dat deze verplicht is alle elementen op hun eigen waarde te onderzoeken, zowel ten aanzien van de vluchtelingenstatus als ten aanzien van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster legt de commissaris-generaal ten laste dat hij niet heeft onderzocht of zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus niettegenstaande zij deze bescherming nodig heeft.

Zij laat gelden dat indien de commissaris-generaal van mening is dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, hij moet nagaan of zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij wijst op de elementen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en stelt dat zij schrik heeft dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst onderworpen zal worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Verzoekster herhaalt dat op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, het onmogelijk is voor haar om terug te keren naar Tsjetsjenië en dat zij gelet op haar situatie, bescherming nodig heeft.

Verzoekster wijst erop dat het voldoende is dat zij een risico zal lopen om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij herhaalt de vraag hoe zij als alleenstaande vrouw met aangetaste eer elders in Tsjetsjenië zonder bescherming zou kunnen overleven.

Zij besluit dat de commissaris-generaal een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht beging en dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst.

Zij vraagt de Raad van haar vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en *“minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek”* (zie het verzoekschrift, p. 16).

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift het artikel *“Fresh threats against human rights defenders in Chechnya”* van 29 juni 2011 van “Amnesty International”; het rapport *“Making justice count in Chechnya”* van 14 november 2011 van “Human Rights Watch”; het krantenartikel *“Rusland vervolgt mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië niet”* van 5 juni 2009 van de “Gazet van Antwerpen” en tenslotte het artikel *“Tsjetsjenië: Mensenrechten grootschalig geschonden”* van 29 oktober 2002 van “Amnesty International”.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt haar vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Betreffende de situatie in Tsjetsjenië wijst de Raad erop dat deze drastisch is veranderd, doch complex blijft, zoals blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier is toegevoegd. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster voert aan dat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en de regio vanwaar zij afkomstig is, zeer onveilig is; zij voegt in bijlage bij haar verzoekschrift een aantal stukken toe.

Verzoekster stelt dat bij een terugkeer naar Tsjetsjenië artikel 3 van het EVRM geschonden zal worden aangezien de Tsjetsjeense overheid nog steeds niet in staat is om zijn burgers van willekeurige vervolgingen te vrijwaren en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen.

Verzoekster meent dat zij bij een terugkeer een ernstig risico zal lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook risico loopt op ernstige schade ten aanzien van haar persoon. Zij besluit dan ook dat zij niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor haar leven.

Volgens verzoekster schendt de commissaris-generaal het rechtszekerheidsbeginsel door te stellen dat zij kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van de gewijzigde veiligheidssituatie. Zij wijst erop dat de commissaris-generaal zelf bevestigt dat er nog een bedreiging bestaat ten aanzien van de Tsjetsjeense bevolking, doch dat deze dreiging volgens hem niet "groot genoeg" is. Verzoekster stelt niet te begrijpen hoe enerzijds kan erkend worden dat er sprake is van een onveilige situatie, maar dat het anderzijds mogelijk wordt geacht om terug te keren naar haar land van herkomst.

De Raad stelt vooreerst vast dat geen van de stukken die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt om te staven dat de situatie in Tsjetsjenië onveilig is, van recente datum is.

Derhalve kunnen deze stukken niet worden weerhouden om aan te tonen dat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië actueel dermate problematisch is dat de loutere afkomst uit Tsjetsjenië de erkenning van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt. Verzoekster reikt geen andere elementen aan die wel tot dit besluit kunnen leiden.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

De Raad is verder van mening dat de geloofwaardigheid van verzoekster ondermijnd wordt door haar houding die niet in overeenstemming is met de door haar verklaarde vrees in haar land van herkomst. Zo verklaarde verzoekster op 12 maart 2013 op het Commissariaat-generaal de Russische Federatie te hebben verlaten aangezien zij de onbekende mannen vreest die haar geslagen en verkracht hadden in september 2010 (zie het verhoorverslag, p. 21).

De Raad stelt vast dat verzoekster pas op 6 juni 2012 Grozny verlaten heeft (zie het verhoorverslag, p. 12) waardoor de duur van twintig maanden, tussen het incident in september 2010 en haar vertrek uit Grozny in juni 2012, de geloofwaardigheid van haar problemen te niet doet.

Daarenboven verklaarde verzoekster sinds 2005 tot aan haar vertrek uit Grozny altijd op hetzelfde adres gewoond te hebben (zie het verhoorverslag, p. 7).

Gezien het feit dat verzoekster de familieleden van haar buurvrouw verdenkt betrokken geweest te zijn bij de agressie in september 2010 en gezien het feit dat haar vrees voor deze personen, dé reden uitmaakt van haar vlucht uit Grozny en uit de Russische Federatie, is het allerminst aannemelijk dat verzoekster in de nabijheid van deze buurvrouw zou zijn blijven wonen (zie het verhoorverslag, p. 19). Immers, indien deze personen verzoekster werkelijk kwaad zouden willen doen, konden zij haar zeer gemakkelijk terugvinden.

Toen zij geconfronteerd werd met het feit dat zij deze personen daarenboven niet meer gezien heeft sinds het incident in 2010 en geconfronteerd met bovenstaande vaststelling, waardoor de aannemelijkheid van enige problemen bij een terugkeer onwaarschijnlijk lijkt, antwoordde verzoekster dat zij haar woning niet verliet en gewoon binnen bleef (zie het verhoorverslag, p. 22).

Geconfronteerd met het feit dat haar buurvrouw haar wist wonen waardoor zij gemakkelijk door haar belagers op te sporen was, stelde verzoekster enkel dat zij dit begrijpt (zie het verhoorverslag, p. 22). Het feit dat zij nog twee jaar thuis blijft wonen, ondanks haar voorgehouden vrees voor de familieleden van haar buurvrouw, keert zich inderdaad tegen haar geloofwaardigheid.

Bovendien maakt ook de afwezigheid van problemen na het incident in 2010, en haar lakse houding hieromtrent, de reden van haar vlucht en de voorgehouden onmogelijkheid tot terugkeer, namelijk haar vrees voor deze personen, onaannemelijk.

Uit het verhoorverslag blijkt (zie p. 22) dat verzoekster hiermee geconfronteerd, plots een nieuwe reden opgaf waarom zij niet zou kunnen terugkeren, namelijk dat zij geld zou moeten verdienen in haar thuisland en dat zij dit fysiek niet meer zou kunnen omwille van haar gezondheidstoestand.

Deze nieuwe reden heeft niets te maken met haar eerder aangehaalde vrees en houdt bovendien geen verband met de criteria van het Vluchtelingenverdrag aangezien deze louter financiële en medische problemen geen bedreiging vormen voor haar leven, vrijheid of fysieke integriteit.

Tevens bleken verzoeksters verklaringen aangaande haar verblijf en de problemen in Volgograd, niet overeen te stemmen met de verklaringen van haar nicht L. R., gegeven in het kader van haar eerste asielaanvraag.

Zo verklaarde voormelde nicht dat zij apart naar Volgograd vertrok, dat zij eerst aankwam en pas daarna verzoekster (zie het verhoorverslag L. R., p. 11) terwijl verzoekster echter had verklaard dat zij samen in Volgograd aankwamen (zie het verhoorverslag, p. 4).

Na confrontatie met dit opmerkelijke verschil stelde verzoekster dat zij niet kon weten wat haar nicht gezegd heeft, maar dat zij alles naar waarheid heeft verteld (zie het verhoorverslag, p. 14).

Niet alleen bleek er een ongerijmdheid te zijn met betrekking tot haar aankomst in Volgograd, eveneens bleken verzoekster en haar nicht verschillende verklaringen af te hebben gelegd met betrekking tot het incident in deze stad.

Verzoeksters nicht verklaarde dat zij Volgograd verlieten nadat een onbekende man op hun deur klopte (zie het verhoorverslag L. R., p. 21). Volgens haar nicht had dit te maken met haar eigen, niet gerelateerde, problemen (zie het verhoorverslag L. R., p. 22). Verzoekster was, volgens haar nicht, samen met haar aanwezig op dat moment, de huisbavin V. was er niet (zie het verhoorverslag L. R., p. 21).

Gevraagd naar enige problemen in Volgograd, verklaart verzoekster inderdaad dat iemand was langsgesproken voor haar nicht, maar dat zij daar niet bij aanwezig was, verzoekster wist het eigenlijk niet (zie het verhoorverslag, p. 13).

Volgens verzoekster verklaarde haar nicht dat de man die op de deur klopte, haar oom was en V. haar had geholpen zich te verstoppen (zie het verzoekschrift, p. 13). Geconfronteerd met deze belangrijke verschillen in de verklaringen stelt verzoekster dat zij enkel vertelt hetgeen zij weet (zie het verzoekschrift, p. 14).

Deze uitleg overtuigt de Raad niet.

Immers, het incident in Volgograd betrof het laatste incident dat aan verzoekster en/of haar nicht overkwam vooraleer zij samen het land verlieten. Er kon bijgevolg verwacht worden dat verzoekster en haar nicht, die samen besloten Volgograd te verlaten, gelijklopende verklaringen zouden geven over wie er toen aanwezig was, wie er aanklopte of wat er concreet gebeurde. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoekster verklaart dat de oom van haar nicht aanklopte terwijl haar nicht stelt geen idee te hebben wie deze persoon was.

Dergelijke tegenstrijdige verklaringen betreffende wezenlijke elementen ondergraven verder verzoeksters geloofwaardigheid.

Verzoekster voert aan dat haar asielrelaas losstaat van dit van haar nicht. Zij verklaart steeds de waarheid te hebben verteld en begrijpt niet waarom men nu weigert hier rekening mee te houden. Verzoekster meent dat het resultaat van haar asielaanvraag niet mag beïnvloed worden door de handelingen van derden en stelt dat zij niet verantwoordelijk is voor de verklaringen van haar nicht. Volgens verzoekster houdt de commissaris-generaal in zijn beslissing onvoldoende rekening met haar asielrelaas en poneert dat het juist is omdat zij een gegronde vrees voor vervolging kent omwille van haar specifieke situatie, dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

De Raad stelt echter vast dat uit de beslissing blijkt dat de tegenstrijdigheden betrekking hebben op de reis naar en problemen in Volgograd die verzoekster en haar nicht L. R. samen zouden hebben beleefd. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging zinledig maken. Van familieleden die een deel van de asielmotieven samen zouden hebben beleefd, kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld (RvV, nr. 12725 van 18 juni 2008; RvV, nr 398 van 25 juni 2007; RvV, nr. 92 468 van 29 november 2012).

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster ook geen documenten neerlegt waaruit blijkt dat zij ooit zwanger was of bevallen is, noch legt zij documenten neer in verband met haar ziekenhuisopname na het incident in september 2010.

Op de vraag waarom zij geen document van laatstgenoemd incident bezit, hetgeen nochtans in redelijkheid verwacht kon worden, antwoordt verzoekster dat zij geen documenten heeft gevraagd (zie het verhoorverslag, p. 20).

Zij brengt enkel een foto aan waarop (vermoedelijk) verzoekster zelf te zien is met verwondingen aan haar hoofd. Echter, de bewijswaarde van dergelijk document is zeer gering gezien het onmogelijk is om de periode of de omstandigheden waarbij verzoekster deze verwondingen zou hebben opgelopen, na te trekken.

Bovendien kunnen de documenten die zij verder voorlegt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet herstellen. Haar binnenlands paspoort, internationaal paspoort, geboorteakte, pensioenbewijs en medische verzekeringspolis bewijzen haar identiteit, maar kunnen niet in verband worden gebracht met de door haar voorgehouden gebeurtenissen.

De Russische en Belgische medische stukken tonen aan dat verzoekster gezondheidsproblemen kent. Zij zijn echter ook geen bewijs van de problemen die verzoekster in haar land van herkomst zou hebben gekend.

De omslag betreft het reisbureau dat zij gebruikt heeft voor haar reis naar België; ook dit stuk is niet bij machte om de geloofwaardigheid van het asielrelaas kan herstellen.

Verzoekster stelt dat het voor haar onbegrijpelijk waarom de neergelegde stukken niet volstaan en hoe in eerste instantie het bestaan en belang van het document kan worden erkend doch er vervolgens geen rekening mee wordt gehouden. Verzoekster meent dat hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is. Zij stelt dat zij aan de verplichting heeft voldaan om haar asielrelaas met documenten te staven. Het louter stellen door de commissaris-generaal dat de neergelegde documenten niet volstaan, is volgens verzoekster geen afdoende motivering.

De Raad merkt op dat op basis van bovenstaande redenen duidelijk blijkt dat de documenten die verzoekster heeft neergelegd, de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet kunnen herstellen.

De door verzoekster neergelegde documenten hebben immers betrekking op haar identiteit en haar gezondheidsproblemen, wat op zich niet wordt betwist. De stukken hebben geen betrekking op de door verzoekster aangehaalde problemen. Dit is wel degelijk een afdoende motivering.

De Raad wijst er in dit verband bovendien op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog stelt dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden in haar verklaringen, dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en alleen de hoofdlijnen bevat, terwijl het verhoor op het Commissariaat-generaal veel uitgebreider is en hierdoor verwarring kan ontstaan, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing geen enkele opmerking is gemaakt als

zouden er tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen van verzoekster voor het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken. Een dergelijk opmerking mist dan ook feitelijke grondslag.

Verzoekster voert nog aan dat de beslissing van de commissaris-generaal onvoldoende gemotiveerd is, gezien een groot deel van de beslissing gaat over het asielrelaas van haar nicht.

De commissaris-generaal diende volgens verzoekster haar vrees voor vervolging te beoordelen in zijn beslissing.

Verzoekster benadrukt dat zij meerdere keren werd verkracht wat maakt dat zij beschouwd wordt als een vrouw die haar eer heeft verloren. Volgens haar behoort zij in haar land als een persoon die leeft aan de zelfkant van de maatschappij. Zij voegt bij haar verzoekschrift een aantal artikels toe ter staving. Verzoekster voegt er aan toe dat zij bovendien de bescherming van haar overheid niet kan inroepen.

Zij meent dat zij als alleenstaande vrouw, in haar land nog het stigma van een verkrachte vrouw draagt, schande die zij niet moet voelen in België. Dit aspect werd volgens haar niet onderzocht in de beslissing en verzoekster stelt niet te begrijpen hoe dit de commissaris-generaal is ontgaan. Verzoekster meent dat daardoor niet aan de formele motiveringsplicht is voldaan, gezien de hele motivering handelt over haar paspoort en haar reisweg.

De Raad antwoordt dat uit de beslissing blijkt dat deze niet enkel gebaseerd is op de tegenstrijdige verklaringen tussen verzoekster en haar nicht betreffende het incident in Volgograd, maar ook op andere elementen.

Zo is opgemerkt dat de geloofwaardigheid van verzoekster wordt ondermijnd door haar houding die niet in overeenstemming is met haar voorgehouden vrees voor vervolging in haar land van herkomst. Zo verklaarde verzoekster de Russische Federatie te hebben verlaten omdat zij onbekende mannen vreesde die haar geslagen en verkracht hadden in september 2010. Verzoekster heeft Grozny pas verlaten op 6 juni 2012.

De ruime tijdsduur tussen het incident en haar vertrek uit haar land keert zich tegen haar geloofwaardigheid.

Voorts verklaarde verzoekster sinds 2005 tot haar vertrek altijd op hetzelfde adres te hebben gewoond. Nochtans verdacht verzoekster de familieleden van haar buurvrouw betrokken te zijn bij de agressie op haar persoon in september 2010 en gezien het feit dat verzoeksters vrees voor deze personen de reden van haar vlucht uit Grozny en uit de Russische Federatie uitmaakt, is het niet aannemelijk dat verzoekster daar zou blijven wonen.

Haar verwijzing naar algemene krantenartikelen en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS, nr. 138.480 van 15 december 2004; RvS, nr. 121.481 van 9 juli 2003; RvV, nr. 33.066 van 22 oktober 2009; RvV, nr. 25.725 van 7 april 2009).

Verzoekster meent dat het buiten twijfel staat dat zij voldoet aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag om als vluchteling erkend te worden.

Verzoekster wijst op de algemene onveilige situatie in Tsjetsjenië en voert aan dat zij ook een doelwit vormt omwille van het sociale stigma.

Zij stelt dat er in haar hoofde objectieve redenen voorhanden zijn om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen en dat er ook een subjectieve vrees voor vervolging aanwezig is.

Zij voert aan dat zij niet kan terugkeren naar Tsjetsjenië omwille van haar sociale status. Verzoekster stelt dat ze al verscheidene keren verkracht is en ze meent dat ze beschermd moet worden, een bescherming die ze niet kan krijgen in haar land van herkomst. Verzoekster vraagt zich voorts af hoe ze zal onthaald worden bij een terugkeer indien men te weten komt dat ze asiel heeft gevraagd in Europa. Indien zij dient terug te keren naar Tsjetsjenië, dan vreest zij dat zij gearresteerd en mishandeld zal worden.

Volgens verzoekster is het duidelijk dat ze een persoonlijke vrees voor vervolging heeft en dat zij de vluchtelingenstatus nodig heeft.

Verzoekster meent tenslotte dat zij de bescherming van de autoriteiten niet kan inroepen. Integendeel, de Tsjetsjeense overheid slaagt er niet in een betrouwbare indruk te geven.

De Raad antwoordt dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekster haar asielrelaas niet geloofwaardig is. Bij een ongeloofwaardig relaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (RvV, nr. 98 877 van 14 maart 2013).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus meent verzoekster dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd aangezien haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd zonder enige uitleg of wettige motivering; volgens haar stelt de beslissing kort dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden, maar faalt te motiveren waarom niet.

Verzoekster laat gelden dat uit het dossier blijkt dat zij wél degelijk afkomstig is uit Tsjetsjenië, er problemen kende en er niet kan terugkeren. Zij stelt dat zij omwille van het verlies van haar eer, nergens anders kan verblijven.

Uit de summiere motivering blijkt volgens verzoekster niet dat artikel 48/4 § 2 a), b) en c) van de vreemdelingenwet onderzocht werden, terwijl daar in haar context wél voldoende redenen voor zijn. Verzoekster meent dat ze de subsidiaire bescherming nodig heeft gezien het voor haar, in acht genomen de huidige omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, onmogelijk is om terug te keren naar Tsjetsjenië.

De Raad antwoordt dat verzoeksters bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, feitelijke grondslag mist. Uit de beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van vermelde motieven besloten heeft tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn (RvV, 75.480 van 20 februari 2012).

De Raad wijst er verder op dat het voor iedere vorm van internationale bescherming duidelijk is, ook voor de subsidiaire bescherming, dat de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk weten te maken.

Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 (RvV, nr. 31.282 van 8 september 2009, RvV, nr. 76 952 van 12 maart 2012).

Voor zover verzoekster verwijst naar de algemene situatie in Tsjetsjenië op basis waarvan zij in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, merkt de Raad op dat op basis van de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, kan worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster haalt in haar verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststellingen kunnen wijzigen of een situatie van veralgemeend geweld in Tsjetsjenië aannemelijk doen lijken.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE